

Program wychowawczy > Klasa III > Wartość XVII > Dobro wynikające ze wspólnej pracy

IV. NAUCZANIE RELIGIJNE

4.1. NAUCZANIE PAPIESKIE

„A przecież, z tym całym trudem – a może nawet poniekąd z jego powodu – praca jest dobrem człowieka. Jeśli dobro to nosi na sobie znamię «bonum arduum» wedle terminologii św. Tomasza, to niemniej jako takie jest ono dobrem człowieka. I to nie dobrem tylko «użytecznym» czy «użytkowym», ale dobrem «godziwym», czyli odpowiadającym godności człowieka, wyrażającym tę godność i pomnażającym ją. Chcąc bliżej określić znaczenie etyczne pracy, trzeba mieć przed oczyma tę przede wszystkim prawdę. Praca jest dobrem człowieka – dobrem jego człowieczeństwa – przez pracę bowiem człowiek nie tylko przekształca przyrodę, dostosowując ją do swoich potrzeb, ale także urzeczywistnia siebie jako człowiek, a także poniekąd bardziej «staje się człowiekiem»”.

Jan Paweł II, enc. *Laborem exercens*, 9, w: tegoż, *Dzieła zebrane*, t. 1, *Encykliki*, wyd. M, Kraków 1996, s. 118.

„Człowiek nie jest sam, żyje z drugim, przez drugich, dla drugich. Cała ludzka egzystencja ma właściwy wymiar wspólnotowy – i wymiar społeczny. Ten wymiar nie może oznaczać redukcji osoby ludzkiej, jej talentów, jej możliwości, jej zadań. (...) ten osobowy rozwój, ta przestrzeń osoby w życiu społecznym jest równocześnie warunkiem dobra wspólnego. Jeśli człowiekowi odbiera się tę możliwość, jeśli organizacja życia zbiorowego zakłada zbyt ciasne ramy dla ludzkich możliwości i ludzkich inicjatyw – nawet, gdyby to następowało w imię jakiejś motywacji «społecznej» – jest, niestety, przeciw społeczeństwu. Przeciw jego dobru – przeciw dobru wspólnemu”.

Jan Paweł II, Homilia w czasie Mszy św. odprawionej dla świata pracy, Zaspą 12.06.1987, w: tegoż, *Pielgrzymki do Ojczyzny: 1978, 1983, 1987, 1991, 1995, 1997, 1999, 2002, Przemówienia, homilie*, wyd. Znak, Kraków 2012, s. 494.

4.2. PISMO ŚWIĘTE

„Jeden drugiego brzemiona noście i tak wypełniajcie prawo Chrystusowe (Ga 6,2)”.

4.3. KATECHIZM KOŚCIOŁA KATOLICKIEGO

„Znakiem «zażyłości» człowieka z Bogiem jest to, że Bóg umieszcza go w ogrodzie. Człowiek żyje w nim, aby «uprawiał go i doglądał» (Rdz 2,15); praca nie jest ciężarem, ale współpracą mężczyzny i kobiety z Bogiem w doskonaleniu stworzenia widzialnego” (KKK 378).

